

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Memb. II. De diffidentiae & desperationis tentatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49274)

MEMBRUM II.

De Diffidentia & Desperationis tentatione

I. Secunda est tentatio diffidentia & desperationis, quam sic muniendus est ager. 1. Si oriatur ex odij, vindicta, aut affectus ad peccatum, aut peccato multiplicato, removeantur hæ radices, tum per confessionem medijs supra assignatis pro inimicitia tollenda.

II. Si oriatur ex pusillanimitate vel peccatorum multitudinem ac magnitudine, ostendatur, quam Pater æternus ter misericordiarum, cuius miserationis non est numerus, paratus Filium prodigum recipere; quam paratus sit DEI Pastor animarum ad ovem perditam suscipere, quam amicum Pater filium errantem receperit, pro inimico cruce rogaverit &c. Ostendatur in SS. Christi vulnere illud mare rubrum, in quo diabolus cum toro suo, peccatis scilicet ægri, submergendus sit. Narretur, Christus Carpo petenti, ut duo peccatores in infernum perirent, dixerit, nimirum se paratum esse, iterum peccatoribus mori. Demonstratur, quam ipse etiam Spiritus Sanctus paratus sit recipere peccatores, exemplo Iudei Patre & Filio rejecti, & à Spiritu Sancto recepti, ut in Ex. V. Miseric. Dei. ex. 1. fusiùs videre est. Ostendatur, quam tota Trinitas parata sit recipere peccatores exemplo tot peccatorum, qui è statu pessimo ad summam perfectionem & vitæ sanctitatem pervenerunt. Quales sunt S. Maria Magdalena, S. Ægyptiaca, Pelagia, Thais meretrix, S. Augustinus, David, Latro, Theophilus, Nicolaus S. Antiochenus, auxilio conversus, Moyses latro. Præterea etiam sanctorum Patronorum parata, maximè B. V. in membris revocari possunt, simulque illud S. Bonaventuræ solacium nissimum dictum proponi. *Sicut à te despectus & avertit, ut pereat, ita à te respectus & conversus, ut salvetur.* I. 1. Pharetr. c. 5. Unde S. Bernardus dicebat: *Lioli hac peccatorum scala, hac mea fiducia, hac tota spes mea.* In confirmationem huius fiducie poterit exemplum Theophili, B. Ægidij Monachi ex potestate demonis proprii, variorum latronum, qui ob unum, alterumve opus misericordiam præter spem invenerunt, proponi, simulque

quantò maiorem ipse ager fiduciam concipere debeat, qui tot
pia obsequia per vitam misericordie Matri exhibuerit. Iuvenit
etiam promissiones Dei ob oculos ponere & dicere: Ecce cha-
rissime, si Deus tibi litteras dedisset, quibus tibi veniam om-
nium peccatorum promitteret, num in tali casu diffideres mi-
sericordie & veritati illius? Ecce tales litteras per Prophetam
Ezechielem c. 18. offert dicens: Si impius egerit penitentiam
ab omnibus peccatis suis &c. Sit & vivet, & non morietur.
Omnium iniquitatum eius, quas operatus est, non recordabor.
Sed & ipse Christus similes tibi obtulit litteras, dum dixit
Matt. c. 6. Si dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet
& Pater & eter celestis delicta vestra; atqui tu dimisisti pro-
ximo tuo omnia peccata sua, ergo & tibi Deus omnia libens
dimittet. Denique revocet illi in memoriam, quàm grata sit
Deo spes de misericordia eius. Sic enim ipse Christus aliquan-
do, ut videre est apud Blosium in Monil. spir. c. 2. S. Mechtil-
dis dixit: Mihi valde gratum est, ut homines in bonitate mea
confidant, & de me presumant. Nam quisquis in me humili-
ter confisus fuerit, ac mihi bene crediderit; ego & in hac vi-
ta illi adero, & post mortem supra omne meritum ei benefa-
ciam. Quantum mihi quis credere, & de bonitate mea pie
presumere potest, tantum & in infinitum amplius obtinebit,
quia impossibile est hominem non percipere, quod sanctè cre-
didit, & speravit. Dum verò S. Mechtildis quæreret, quid
potissimum de ipsius bonitate credere deberet, respondit
Christus: Certâ fide crede, quod ego te post mortem suscipiam;
sicut Pater filium suum charissimum, quodq; nullus unquam
Pater tam fideliter cum unico nato suo hereditatem suam
diviserit, sicut ego omnia bona mea & me ipsum tibi commu-
nicabo. Quicumque hoc de bonitate mea firmiter & cum hu-
mili charitate crediderit., saluus erit.

III. Quàm verò placet DEO spes de bonitate eius, tam eum
offendit desperatio: hinc S. Catharinæ Senensis quondam dixit
Peccatores, qui in mortis extremitate desperant de miseri-
cordia mea, multò gravius me offendunt, & magis mihi displicent
hoc uno peccato, quàm omnibus alijs iniquitatibus, quas
unquam commiserunt. Qui enim desperat, contemnit aperte
ipsam misericordiam, & perversè existimat, iniquitatem suam
maiores esse, quàm sit eadem misericordia & bonitas mea.

Vnde detentus huiusmodi peccato non dolet de offensâ admittâ, sed dolet de irremediabili damno suo. Qui si iritate dolet, quod me offendisset, atq; contempsisset, & misericordia mea fideliter speraret, ipse eam certissime veniret, quoniam in infinitum maior est ipsa misericordia mea, quam sint omnia peccata, quæ unquam fuerunt missa, vel quæ committi possunt ab aliqua creatura.

M E M B R U M III.

De Tentatione ex Vitæ amittendæ timore orta.

I. Tertia tentatio est vitæ amittendæ timor; contra quæ sic muniatur ægrum. Primò ostendat ex Apostolo ad **Rom. 9.** statutum esse omnibus hominibus semel mori; & aliquando moriendum est, nunquam meliùs morietur, quando Deus mortem illi decernit; Nam, ut S. Chrysostomus ait, *Boni tunc decedunt ex hac vita, cum meliores se mali, cum minùs mali, quàm futuri essent, si adhuc viverent.* Si ergo sanguinem emissuri illud tempus optimum credimus, quod Medici assignant, quantò magis animam emissuri illud tempus eligemus, quod DEVS optimum dicat?

II: Secundo declaret, quòd anima in corpore sit tanquam in carcere, & tanquam in exilio; cur ergo non libenter accipiat mortem, quæ carceri januam aperit; & vincula dissolvit, ut in patriam omni genere deliciarum abundantem transire possit? an non filij ex Academijs in patriam ad vacatorem anhelant? an non sponsa peregrè profecta desiderat amplexus & præsentiam Sponsi? an non Operarius gaudet ire ex vinea in domum Patrisfamilias, ubi denarium numerum recipiat? an non ipsa jumenta magis cursum accelerant, & elementa velociùs moventur, quando propiora stabulo centro esse sese advertunt? An non miles desiderat manu mactari, & partem prædam cum gaudio possidere?

III. Tertiò demonstret, quòd si Deo ita videatur, etiam invitum mori debeat; suadeat ergo illi, ut ex necessitate mortem faciat, & cum magno suo merito & beneplacito Dei promptè mortem accipiat, quam si repugnans acceptaret.